

Марица, е била сжщо населена отъ българи, тя и сега е напълно българска планина. Както многочисленнитъ потоци събиратъ водитъ си въ планинитъ и се изтичатъ въ равнинитъ, що се растилатъ прѣдъ тѣхнитъ поли, сжщото става и съ планинското население. Оскжднитъ източници за прѣхрана въ планинитъ докарватъ въ всички врѣмена изселническо движение на сгжстеното планинско население. Прѣдприемчиви, калени въ борба съ природата родопчани и странженци сж заселвали непрѣкъснато равнинитъ на плодородна и пригодна за земедѣлие и за скотовѣдство Тракия. Къмъ тѣхъ сж се присѣдинявали много прѣселенци отъ Сръдна-Гора. Усиленото прѣселническо движение на българитъ въ Тракия се подпомагало и отъ голѣмитъ земевладѣтели турци, чиито чифлици въ кжсо врѣме се обръщали на богати български села. Но политическитъ събития въ послѣднитъ два вѣка не сж допуснали да се сгжсти много българското население въ Тракия, защото тѣ сж прѣдизвикали масови движения на българитъ християни отъ Тракия къмъ сѣверъ, първо къмъ Русия и Добруджа, а по-послѣ къмъ Източна Сѣверна и Сръдна България. Отъ брѣговетъ на Бѣло море до Кишеневъ въ Бесарабия и на сѣверъ отъ него дори можатъ да се прослѣдатъ огнищата на непрѣкъснатитъ вериги отъ тракийски бѣжанци. Особено паметни дати на тракийски прѣселнически движения сж годинитъ 1829, 1878, 1903 и 1913. Съвсемъ друга посока на движение поеха отъ 1877—1878 година помацитъ, мохамеданитъ българи. Тѣ, свикнали да бждатъ господствуеща класа, наедно съ турцитъ напушатъ своето отечество, което нѣкога запазили съ цѣна на вѣрата си, щомъ тѣхната